

Cambridge HFT Winter Diabolical

Echte bikkels!

Zoals bekend, is Engeland de bakermat van het Field Target en Hunter Field Target schieten. En hoewel de Olympische disciplines voor luchtwapen en -pistool in Engeland ook wel geschoten worden, schiet het merendeel van de Engelse schutters FT of HFT. Er zijn daarom ook héél veel verenigingen waar je je hierin kunt bekwalen. Dat het niveau van de Engelse (H)FT schutters daardoor heel hoog is komen te liggen (stukken hoger dan bijvoorbeeld in Nederland), is eigenlijk niet meer dan logisch. Voor de Engelse topschutters zijn de banen die uitgezet zijn conform de regels van de BFTA of de UKAHT eigenlijk te makkelijk. Alle doeltjes omschieten is meer regel dan uitzondering geworden. Om die reden zijn er intussen enkele wedstrijden in Engeland ontstaan waarbij het de schutters een tikkeltje moeilijker wordt gemaakt.

door Leon Peute

De gemeenste HFT wedstrijd in Engeland is de Cambridge Winter Diabolical, welke inmiddels al zeven jaar in januari wordt verschoten. Dit is HFT met een gemeen duivels lachje. Hier is ook bewust voor januari gekozen, om ook de elementen een kans te geven het de schutters zo moeilijk mogelijk te maken. HFT in een sneeuwstorm is immers een stuk moeilijker dan onder een lekker zomerzonnetje.

Twee schutters uit Nederland gaan al jaren naar Cambridge om daar aan de Diabolical mee te doen en zijn daar een bekende verschijning geworden. De Engelsen vinden het schitterend dat die Nederlanders er zo'n lange reis voor over hebben. Het enige wat tot dusver een beetje tegenviel, waren de punten. Steevaste eindigde "Team Holland" ergens onderin de middenmoot. Dat zou hun dit jaar niet overkomen, vonden ze. Als geheim wapen werd daarom de huidige Nederlands HFT-kampioen overgehaald mee te gaan. Die zou toch minstens boven de helft van het klasement moeten kunnen eindigen. Toch?

Mijn naam is Haas

Als we zaterdag aankomen, staat onze gastheer en banenbouwer Tony Haas al met een grote glimlach op ons te wachten. 'Ik heb een paar ontzettende rotgeintjes voor jullie in petto,' zegt-ie. Als hij ons een rondleiding geeft over de baan, zien we meteen wat hij bedoelt. Het begint al met een doeltje waarbij je dóór een boom heen moet schieten. Door de stam hebben ze namelijk een gat van 10 mm geboord, en het doeltje staat achter de boom. Probleem: als je niet 100% recht door 't gat schiet, blijft de pellet ergens

(H)FT in Nederland

Ook in Nederland kun je (H)FT schieten. Meer weten? Zie de site van de Dutch Field Target Association: www.dfta.nl. Of mail naar info@dfta.nl

halverwege de boom in 't hout steken. Het gat zit bovendien op zo'n rottige hoogte dat het voor knielend net te hoog, en voor staand net te laag is. De enige manier om het doeltje om te krijgen, is de 'shitting' positie (toen we dat tijdens de wedstrijd tegen een Engelsman zeiden, dacht-ie dat hij 't door het Nederlandse accent verkeerd verstaan had).

We zijn er om elkaar te helpen, nietwaar?...

Ook bij de andere doeltjes is het zoeken naar een geschikte houding waarin je het doeltje kunt raken. De gewone standaard liggende HFT-houding kun je bij de meeste doeltjes vergeten. En bij de targets waar je wél liggend kunt schieten, is er meestal een ander rotgeintje uitgehaald. Er is bijvoorbeeld een doeltje dat op een bewegende balk geschroefd is. Als je voorganger 't doeltje omgeschoten heeft, heeft-ie 'm ook weer overeind moeten zetten. En de meeste schutters geven dan, met een duivelse grijns op hun gezicht, nog even een extra ruk aan het touwtje. Fijn! Dan kan de volgende dus op een bewegend doel schieten.

Nadat we de baan bekeken hebben, gaan we op het oefenterrein inschieten. Omdat de afstanden bij de Diabolical niet beperkt zijn tot de bij HFT gebruikelijke 7,2 tot 42 meter, krijgen we van Tony de tip om na het oefenen op de reguliere afstanden nog even een stukje naar achteren te gaan voor het inschieten van de long shots. Néé, ga NOG maar een stukje naar achteren. Néé,

Normaal gesproken zit het gat in het midden en is het wat groter. Maar we zijn hier dan ook op de Diabolical!

NOG verder. Oef, da's 65 meter. Deze inschietmogelijkheid is kennelijk dus hard nodig! Daarna zijn we klaar voor de wedstrijd. Eerst naar eens terug naar het hotel voor een goede maaltijd, een paar biertjes en een goede nacht slaap.

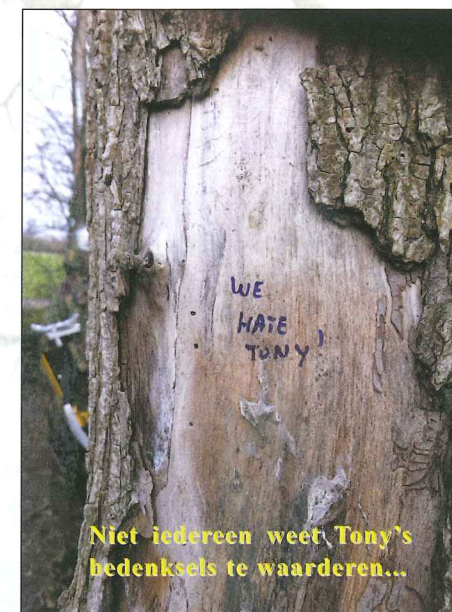
Op de dag van de wedstrijd blijkt dat de opkomst beduidend groter is dan verwacht. Op dezelfde dag zijn er in deze regio namelijk nog twee andere wedstrijden. Maar in plaats van de verwachte 60 à 70 deelnemers blijken het er uiteindelijk 102 te worden. Dit geeft wel aan dat de Diabolical match ook bij de Engelsen erg populair is. Wij worden, als buitenlandse gasten, met Tony in één squad ingedeeld. En dat blijkt uitermate leuk te zijn. Vanaf de banen om je heen hoor je dan allemaal 'vriendelijke' opmerkingen richting Tony.

Het is te doen

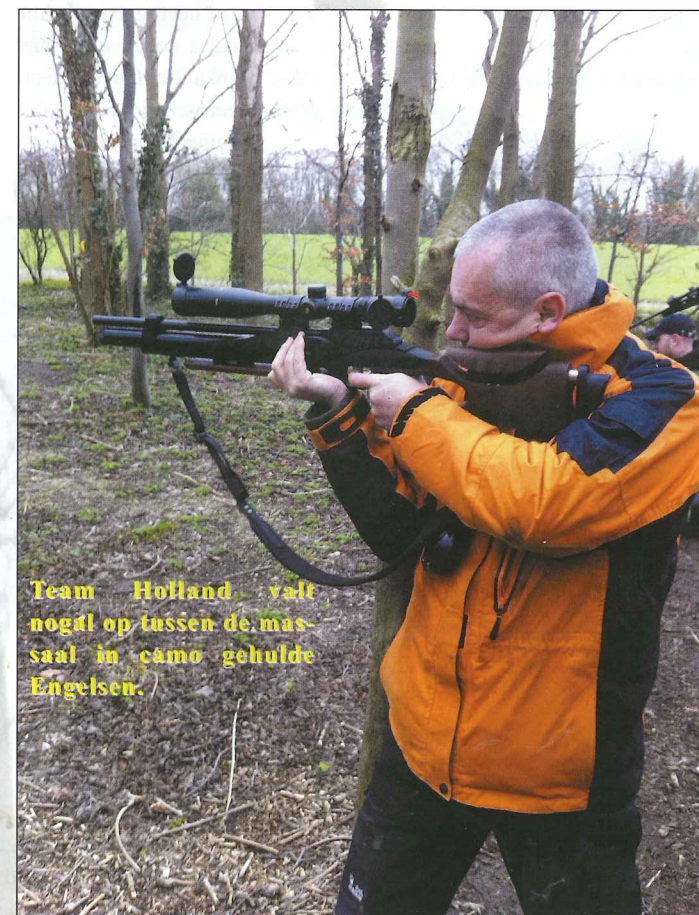
Toch... hoe gemeen de baan ook gemaakt is, ieder schot is te doen. Alleen zal het nooit iemand lukken om alles om te schieten en 60 punten te scoren. In de zeven jaar dat ze dit nu doen, heeft er nooit iemand meer dan 51 punten gehad. Daarvoor zitten er teveel banen bij waarbij het alles of niets is, dus óf twee óf nul punten. En op de langere afstanden moet je zeker de wind niet onderschatten. Dat blijkt wel uit een doeltje waarvan aan de linkerkant alle verf verdwe-

Voor alle duidelijkheid: die voorste gele schijf telt als 0 punten.

Niet iedereen weet Tony's bedenkzels te waarderen...

Team Holland valt nogal op tussen de meestal in camo gehulde Engelsen.

nen is, en dat aan de rechterkant nog helemaal gaaf is. We ontdekken trouwens tijdens de wedstrijd dat we niet alleen hadden moeten inschieten op langere afstanden, maar ook nog op hele korte. Jawel... een doeltje op 4 meter afstand. Onderin een kuil, dus je kunt nog recht naar beneden schieten ook. Oeps! Dat heeft een kogeltraject waar weinigen mee vertrouwd zijn.

Helemaal als allerlaatste schot is er nog de zogenaamde 'golden shot': een slak met een heel groot lijf en een heel klein koppie, met het gaafje in zijn kop natuurlijk. En dan op 40 meter. Degenen die dit doeltje om weten

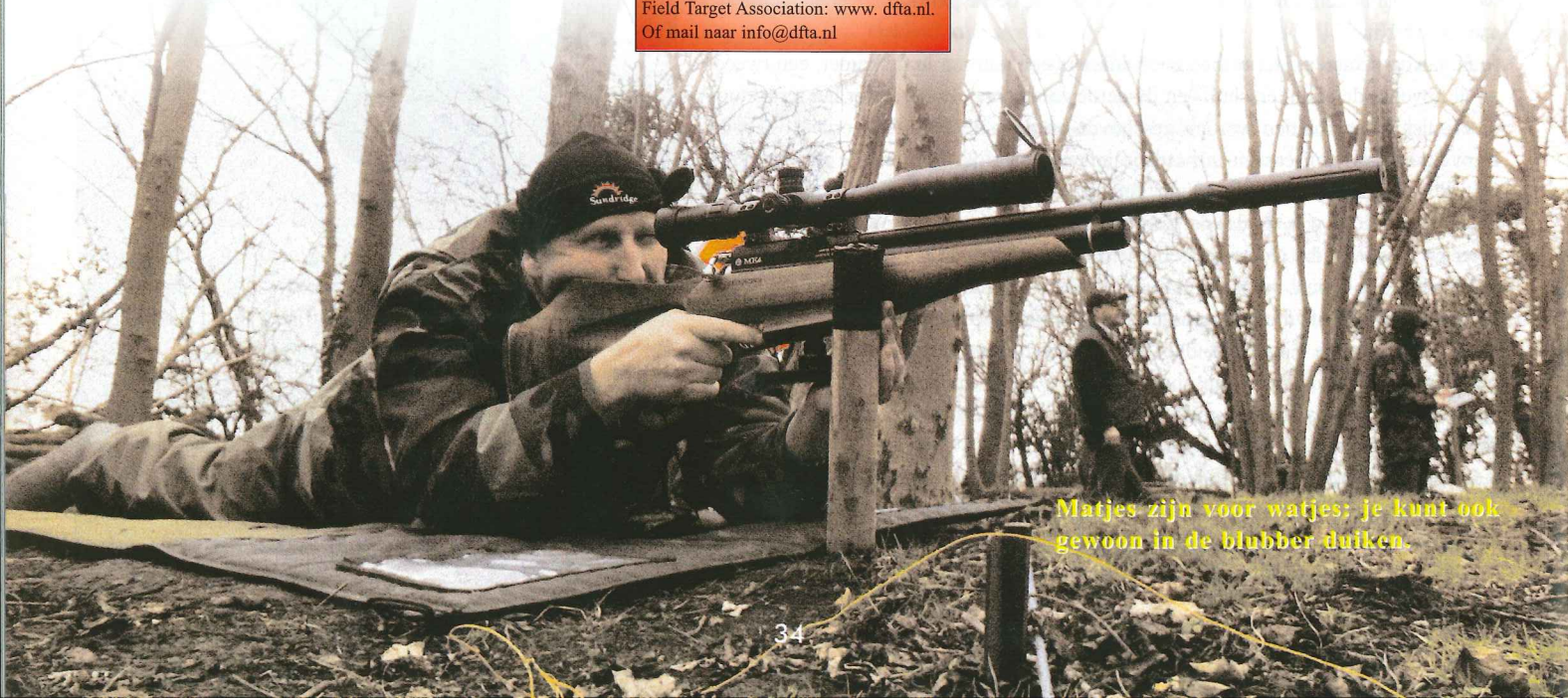
FT en HFT, het verschil

Bij Field Target gebruikt de schutter de scherptediepte van zijn richtkijkerom vóór het schot de afstand tot het doeltje te bepalen. Hij weet dan vrij precies hoeveel clicks hij moet geven om op het doel uit te komen. Hoe beter (en duurder) de scope, hoe nauwkeuriger het afstandsbepalen kan zijn en dus hoe meer punten je zult halen. Puntentelling bij FT: doeltje om = 1 punt. Doeltje niet om = 0 punten. Bij Hunter Field Target is de schutter belangrijker dan het materiaal. Bij HFT mag je namelijk maar één keer, aan het begin van de match, de scope verstellen. Afstanden schatten en daar op corrigeren moet je zelf maar doen door ietsje hoger of lager te richten. Puntentelling: doeltje om = 2 punten, doeltje geraakt maar niet om = 1 punten en een misser = 0 punten. HFT is laagdrempelig. Zelfs een simpel knikloopbuksje met een kijker van een paar tientjes volstaan. Daarmee kun je nog hoog in het klassement uitkomen.

te schieten, doen mee in de tombola. Mooie regel is dat de juniors het doeltje niet om hoeven te schieten om aan de tombola mee te doen, alleen maar raken is genoeg. Aangezien slechts twee van de 102 schutters het doeltje om weten te krijgen, gaat de prijs naar één van de juniors. En dat is ook traditie, zegt Tony.

Aan het einde van de wedstrijd blijken de Nederlandse schutters het bijzonder goed gedaan te hebben. Als je in dit deelnemersveld met 45 punten op de 9e plaats weet te eindigen, is dat zeker geen schande. De vloek/traditie om laatste te worden is hiermee in ieder geval doorbroken.

Na de prijsuitreiking gaan we nog even lekker wat eten, en daarna met een voldaan gevoel richting de ferry. En ik heb zo het vermoeden dat we volgend jaar wéér gaan.

Matjes zijn voor watjes: je kunt ook gewoon in de blubber sluiken.

Oei, die staat best ver weg!